

РЕШЕНИЕ

Номер 1021

01.10.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

I състав

На 02.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов
Членове: Елина П. Карагьозова
Ивелина Д. Чавдарова

Секретар: Христина З. Атанасова

като разгледа докладваното от Елина П. Карагьозова Въззивно гражданско дело № 20203100501545 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Производството по делото е образувано по постъпила въззивна жалба от ТПК „Прогрес“, ЕИК: 000830398, със седалище и адрес на управление гр. Добрич, пл. „Възраждане“ № 4, срещу решение №1734/30.03.2020г., постановено по гр.д. № 15593/2019г. на ВРС, с което е отхвърлен предявеният от въззивника срещу „Йоанидис“ ЕООД, ЕИК: 200977400, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Кавала" № 14, ет. 1, ап. 2, иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 232, ал. 2 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 528.14 лв. с вкл. ДДС, представляваща цена за консумирана ел. енергия за м. януари 2019 год., в нает от ответника, съгласно договор от 25.08.2016 год. имот, находящ се в гр. Добрич, пл. „Възраждане“ № 4, по фактура № 2175/05.02.2019 г., за което вземане по ч. гр. д. № 1405 по описа на Добрички районен съд за 2019 год. е издадена Заповед № 743/19.04.2019 год. за изпълнение на парично задължение.

В жалбата се поддържат доводи за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Жалбоподателят твърди, че съдът не е отделил спорното от безспорното и е възложил на ищеца да доказва факти, които са в тежест на ответника. Между страните е безспорно, че през м.01.2020г. ответникът е ползвал наетия имот и е консумирал ел.енергия за търговски цели. Спорът е относно количеството и цената на консумираната ел.енергия. Счита потребеното количество ел.енергия за доказано с представената по делото справка и показанията на нейния

съставител, а цената му - с приетата фактура за плащане към ЕРП. Установеният от свидетеля начин на отчитане е прилаган през целия срок на действие на договора за наем, като ответникът е имал достъп до пасантния електромер и не е имал възражения срещу точността на измерването. Изложени са доводи за заинтересованост на водения от ответника свидетел, неотнositимост на показанията му към процесния период и тяхната недостоверност поради липса на нужната квалификация в областта на електротехниката.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна, в който оспорва въззивната жалба и моли за потвърждаване на първоинстанционното решение. Счита, че ищецът не е доказал количеството потребена от ответника ел.енергия. Поддържа, че в тежест на ищеца е да установи техническата изправност на пасантния електромер и факта, че цялата отчетена от него ел.енергия е потребена от ответника. Отчитането на електромера е извършвано едностранно от ищеца, без представител на ответника, поради което не може да се приеме, че показанията са приемани от последния без възражения.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, процесуално допустима е и отговаря на останалите съдържателни изисквания на чл. 260 и чл. 261 ГПК.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 232, ал. 2 ЗЗД от ТПК „Прогрес“ срещу „Йоанидис“ ЕООД, за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 528.14 лв. с вкл. ДДС, представляваща цена за консумирана ел. енергия за м. януари 2019 год., в нает от ответника, съгласно договор от 25.08.2016 год. имот, находящ се в гр. Добрич, пл. „Възраждане“ № 4, по фактура № 2175/05.02.2019 г., за което вземане по ч. гр. д. № 1405 по описа на Добрички районен съд за 2019 год. е издадена Заповед № 743/19.04.2019 год. за изпълнение на парично задължение.

В исковата молба се излага, че на 25.08.2016 год. между страните е сключен договор за наем на недвижим имот, находящ се в гр. Добрич, пл. „Възраждане“ № 4, по силата на който ответникът в качеството на наемател е поел задължение към ищеца в качеството му на наемодател за заплащане на разходите, свързани с ползване на обекта, съгласно показанията на пасантни измервателни уреди. Ответникът е ползвал обекта до 01.02.2019 год. За м. януари задължението за ел. енергия, консумирана в наетия имот, възлиза на 528.14 лв. с вкл. ДДС, което не е погасено от наемателя. С оглед неизпълнението на длъжника ищецът се е снабдил със Заповед за изпълнение

на парично задължение по чл.410 от ГПК, срещу която ответникът е депозирал възражение, поради което претендира за съдебно установяване на вземането.

С отговора на исковата молба ответникът оспорва предявените искове като неоснователни. Не оспорва наличието на облигационното отношение, на което ищецът основава правата си, но възражава срещу количествата на фактурираната ел. енергия, а също и срещу цената, при която са остойностени същите. В тази връзка оспорва потреблението на всички 2200.60 кВтч., както и изправността на средството за търговско измерване, монтирано в обекта.

Съдът, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличието на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки. Очертаните в исковата молба параметри на исковата претенция сочат на нейната процесуална допустимост, доколкото за ищеца е налице правен интерес от установяване на твърдяното от него вземане, оспорено в срок от длъжника в заповедното производство.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формираните от съда изводи.

На основание чл.323, ал.2, предл.2 от ЗЗД наемателят дължи заплащане на консумативните разноски, които са направени по време на действие на договора.

За успешното провеждане на предявения иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 232, ал. 2 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи съществуването на вземането, за което е издадена заповедта за изпълнение, а именно: валидно наемно правоотношение между страните, в периода 25.08.2016 г. – 01.02.2019 г., по силата на което на ответното дружество е предоставено ползването на конкретния обект; консумацията на претендираното количество ел. енергия в наетия обект през м. януари 2019 г. и размера на претенцията, а в тежест на ответника е да установи

правоизключващите си възражения за неизправност на пасантния електромер и за отчитане от същия на консумацията и в обекти различни от процесния, ползвани от трети лица.

От представения по делото писмен договор за наем от 25.08.2016 г. се установява, че между страните е било налице валидно наемно правоотношение, по силата на което наемодателят ТПК „Прогрес“ е предоставил на „Йоанидис“ ЕООД за временно и възмездно ползване две помещения с обща площ от 106 кв. м. – заведение за бързо хранене, находящо се в гр. Добрич, пл. „Възраждане“ № 4, срещу поето от наемателя задължение за заплащане на наемна цена и разходи, свързани с ползване на помещението – ток, вода и др.

Фактът на ползване на имота от наемателя през периода 25.08.2016 г. – 01.02.2019 г., е безспорен между страните, поради което следва да се приеме, че ищецът е изправна страна по договора, а ответникът наемател дължи заплащане на потребеното за този период количество електрическа енергия, включително и за процесния м.01.2019г.

Спорът между страните от фактическа страна е относно действителното потребената електроенергия в обекта за процесния период и нейната стойност.

В чл.7 от договора за наем страните са постигнали съгласие ползваната ел.енергия и вода да се заплащат на наемодателя съгласно показанията на пасантните уреди (електромер и водомер). Не е уговорена квалифицирана форма и конкретен начин за отчитане показанията на електромера. При липса на изрична уговорка отчитането да се извършва в присъствие на наемателя и да се удостоверява в двустранно съставен протокол, доказването на реалната консумация може да се осъществи с всички доказателствени средства.

В случая по делото е представена съставена от ищеца справка за консумирана енергия от пасантните електромери на ТПК „Прогрес“ за м.01.2019г., засечени на 01.02.2019г., в която служител на кооперацията е отразил показанията на електромерите по титуляри, ползващи обекти на кооперацията, както следва: „Йоанидис“ ЕООД – 67627, 8, „Здравец 52“ ЕООД – 14093, „Юнион Ивкони“ – 34166, „Симона ГФ“ – 12760. Представена е и аналогична справка за същите титуляри, съставена на 03.01.2019г., видно от която за предходния отчетен период – м.12.2018г., показанията на пасантния електромер, отчитащ ел.енергия за обекта на ответника „Йоанидис“ ЕООД, са 65071.

Посочените частни свидетелстващи документи не са оспорени изрично от ответната страна досежно съдържащото се в тях удостоверително изявление за отчетените стойности на показанията. Фактът, че справките са едностранно съставени, не ги лишава от доказателствена стойност, при липса

на събрани доказателства, които да я опровергават. От кореспондиращите им показания на свид. Тодоров, разпитан в качеството му на техен съставител, се потвърждават обстоятелствата около изготвянето им. Липсват данни този начин на отчитане да е бил оспорван от ответника през целия предходен период на действие на договора. Напротив същият е изразил съгласие с него още при сключване на договора и е заплащал остойностените по този начин консумативи. При липса на наведени твърдения и представени доказателства за претенции на ответника да извършва контролно засичане на показанията и за създавани от наемодател пречки в тази насока, ирелевантно се явява обстоятелството дали достъпът до електромера е бил свободен или ограничен. Липсват ангажирани доказателства в подкрепа на бланкетните възражения на ответника за техническа неизправност на пасантния електромер, както и за твърдяната хипотетична възможност към пасантния електромер да е прикачен и друг обект на ищеца.

По изложените съображения съдът намира количеството на потребената в наетия обект електроенергия за м.01.2019г. за установено. Доколкото представените по делото справки за потребената ел.енергия представляват хронологична последователност на отчетите, консумацията за процесния период следва да се изчисли като разлика между отчетеното количество на съответната дата и отразеното за предходния период, която в случая възлиза на 2556.8 кВтч.

При остойносттаване на потребеното количество ел.енергия съдът съобрази представената по делото фактура № 0415215586/25.02.2019г., издадена от енергийния доставчик „Енерго Про Енергийни Услуги“ ЕООД, за сумата от 3793.73 лева с вкл. ДДС, от която се установява, че общото количество на потребена ел.енергия в сградата на ищеца възлиза на 15894.6 кВтч, като начислената единична стойност на ел.енергия по всички тарифи е идентична – 0.10899 лв./кВтч. Изложеното освобождава ищеца от необходимостта да доказва потреблението на ответника по всяка от тарифите поотделно. Изчислена съобразно простото тройно правило, стойността на приетото за установено количество ел.енергия - 2556.8 кВтч., възлиза на сумата от 610.26 лева с ДДС. Издадената от ищеца фактура № 2175/05.02.2019 г. с получател ответника „Йоанидис“ ЕООД, с която е префактурирана припадащата според установената консумация част от начислената от доставчика ел.енергия, е на стойност 528.14 лева с ДДС.

Налага се изводът, че предявеният иск с правно основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 232, ал. 2 ЗЗД се явява доказан по основание и с оглед диспозитивното начало следва да бъде уважен до претендирания размер от 528.14 лв. с вкл. ДДС.

Поради несъвпадение в изводите на двете инстанции първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него

постановено друго, с което искът бъде уважен.

По отговорността за разноси:

Предвид изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на въззивника следва да бъдат присъдени разноси в размер на 675 лева, от които 325 лева – за заповедното производство за държавна такса и адв. възнаграждение, 325 лева - за първата инстанция за държавна такса и адв. възнаграждение, редуцирано по възражение на ответника до предвидения в Наредба 1/09.07.2004г. минимален размер (300 лева) и 25 лева – за въззивната инстанция за заплатена държавна такса.

С оглед изложените съображения, настоящият състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №1734/30.03.2020г., постановено по гр.д. № 15593/2019г. по описа на ВРС и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че „Йоанидис“ ЕООД, ЕИК: 200977400, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Кавала" № 14, ет. 1, ап. 2, дължи на ТПК „Прогрес“, ЕИК: 000830398, със седалище и адрес на управление гр. Добрич, пл. „Възраждане“ № 4, сумата от 528.14 лв. с вкл. ДДС, представляваща цена за консумирана ел. енергия за м. януари 2019 год., в нает от ответника, съгласно договор от 25.08.2016 год. имот, находящ се в гр. Добрич, пл. „Възраждане“ № 4, по фактура № 2175/05.02.2019 г., за което вземане по ч. гр. д. № 1405 по описа на Добрички районен съд за 2019 год. е издадена Заповед № 743/19.04.2019 год. за изпълнение на парично задължение, на основание чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 232, ал. 2 ЗЗД.

ОСЪЖДА „Йоанидис“ ЕООД, ЕИК: 200977400, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Кавала" № 14, ет. 1, ап. 2, да заплати на ТПК „Прогрес“, ЕИК: 000830398, със седалище и адрес на управление гр. Добрич, пл. „Възраждане“ № 4, **сумата от 675 лева**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси, от които 325 лева – за заповедното производство по ч.гр.д. № 1405/2019г. по описа на Добрички районен съд, 325 лева - за първата инстанция и 25 лева – за въззивната инстанция, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

Решението не подлежи на касационно обжалване, по аргумент на чл.

280, ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____